

enten har tegnet Livrente i Livsforfæringsanstalten eller paa anden Maade sikret sin eventuelle Enke en Livrente eller en Kapital efter sig. Det er kun et Par Aar siden, at en Præst fik en Multt paa 200 Kr., fordi han, skønt han ganske vist havde faaet Livsforfæringsanstaltens Meddelelse for, at Præmie var betalt for den og den Overlevelsesrente, dog manglede Finansministeriets. Det er en meget fornuftig Lovbestemmelse, thi Finansministeriet er den eneste Myndighed, der kan afgøre, om den tegnede Overlevelsesrente er tilstrækkelig stor i Forhold til den Embedsindtægt, som vedkommende Embedsmand har. Jeg kan have tegnet Overlevelsesrente, som passede for mit forrige Embede, nu har jeg faaet et større Embede og skulde saa tegne en forhøjet Overlevelsesrente. Det ved, som sagt, Livsforfæringsanstalten aldeles intet om, det ved ingen anden Myndighed end Finansministeriet. Jeg ved derfor ikke, hvordan de ærede Forslagsstillere ere komne til at forandre en saa klar Bestemmelse. Der er et andet Punkt, hvor man uden mindste Nødvendighed vil komme til at behyrde enkelte ærede Medlemmer med en Udgift. Nu for Tiden er det jo saaledes, at en Enke og en Enkemand maa gifte sig igen, Enkemanden 3 Maaneder efter Hustruens Død, og Enken 1 Aar efter Mandens Død; men ude paa Landet maa en Enkemand gifte sig 6 Uger efter Hustruens Død og en Enke 3 Maaneder efter Mandens Død, naar hun vel at mærke ikke er frugtbar. Der skal ingen Bevilling dertil, men efter dette Lovforslag skal der justitsministeriel Bevilling til, at de maa gifte sig, Enkemanden før 3 Maaneder og Enken før 10 Maaneder efter Ægtefællens Død. Jeg kan ikke forstaa andet, end at saadanne Bevillinger maa betales med 33 Kr. 66 Ore, som de almindelige Bevillinger, Skilsmissegager o. s. v. koste, og det er en ufornøden Byrde at lægge paa nogle Mennesker. Hvorfor ikke lade den gamle Bestemmelse blive? Saa have de ærede Forslagsstillere gjort det vanskeliggere, end det tidligere har været, skønt det har været vanskeligt nok at være Forlover. Ifølge Forordningen af 30te April 1824 § 4 skal Præsten, altsaa han, der har med Ægtefælskabets Stiftelse at gøre, saa vidt muligt ved autentiske Beviser sikre sig, at Betingelserne for Ægtefæls Indgaaelse ere til Stede og kun, for de Spørgsmaals Vedkommende, om hvilke han ikke kan staa saadanne Beviser, skal han, thi, til Forloveren. Denne Generelbestemmelse ser jeg ikke, at de ærede Forslagsstillere, have taget med op, og den er meget fornuftig, for den besværlig

for en stor Del Ansvar; naar Præsten paa alle de Punkter, hvor der kan staaes autentiske Beviser, skal sikre sig dem, saa faar Forloveren i Grunden en ret lille Del at staa inde for, som f. Eks. det, der er nævnt i Nr. 6 af § 1. Men nu efter dette Lovforslag staar der: „at de under Nr. 4, 5 og 6 nævnte Betingelser ere til Stede, godtgøres ved Vidnesbyrd af to bosatte paalidelige Mænd eller Kvinder (Forlovere)“. Naar man saa endydeligere i dette Lovforslag forlanger, at Kvinder maa være Forlovere og samtidig gør det vanskeliggere at være det, saa synes jeg, at det trænger til en Forandring. Da jeg taler om disse Betingelser for Indgaaelse af Ægtefælskab, saa vil jeg udtale, at jeg slet ikke har noget imod, og jeg gad vide, om egentlig de ærede Forslagsstillere have noget imod, at der blev søgt f. Eks. en ny Bestemmelse til, nemlig den, at man skulde godtgøre, at Manden ikke i de sidste tre Aar havde lidt af Syfilis. Der er her for det første en Analogi for Islands Vedkommende, hvor de spedalste ikke maa indgaa Ægtefælskab, saa længe de have Spedalsheden, og jeg finder det aldeles ikke inhumant, om der, naar Betingelserne skulle kodificeres, og en ny Lov udkomme derom, at der saa kom en Bestemmelse af den Art, jeg sagde. Vi have for øvrigt ogsaa i vor Straffelov § 181 en Analogi hertil. Jeg skal dernæst udtale mig ganske lidt, da det blev omtalt af det ærede Medlem for Beringe, om de tvungne Ægtepagter. Jeg ser saa særdeles godt de ærede Forslagsstilleres gode Hensigt med dette Punkt i Loven og kan ogsaa sympatisere med det, der ligger til Grund for at føre det frem her. Men jeg tror, at i den Form, det her er blevet ført frem, vil det vise sig meget lidt praktisk. Det er hele Spørgsmaalet om Hustruens, Kvindens Stilling i det hele taget, retslig set. Jeg mener, at det at føre det frem som tvungne Ægtepagter, er ikke det rette. Der er jo saa grumme mange, der gifte sig, der kun have en ganske forsvindende Del af rent materielle Sager. Naar en Arbejdsmand gifter sig med en fattig pige, have de ikke meget at disponere over af særlig Formue. Der er virkelig ingen Grund til at lave Ægtepagter, der omhandle dette, og at tage Bestemmelser i Forvejen om, hvem Børnenes Opdragelse hovedsagelig skal paahvile, er der heller ingen Grund til. Jeg skal pege paa et enkelt Punkt, hvor disse tvungne Ægtepagter, særlig dersom de blive benyttede mere end rent formelt, kunde medføre visse Ulemper. Det er i Handel og Wandel. Det kunde jo godt blive saadan, at ved en saadan tvungen Ægtepagt forbe-